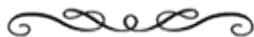

HỒ CHÍ MINH VÀ CÁI CHẾT OAN NGHIỆT CỦA CÔ VỢ BÉ NÔNG THỊ XUÂN

*Bức Thư Mật liên quan đến cuộc đời của Hồ Chí Minh.
(Lưu giữ tại văn phòng Chủ tịch Quốc Hội Việt Nam)*

Toàn bộ lá thư của anh Bộ đội được đăng trong cuốn “Công Lý Đòi Hỏi” của cựu Đảng viên Nguyễn Minh Căn, Cựu Phó Chủ tịch Ủy ban Hành chính Thành phố Hà Nội, xuất bản 1997 bởi nhà xuất bản Văn Nghệ dày 394 trang.

*Bà Nông Thị Xuân, sinh năm 1932, mất năm 1957
Ảnh chụp cuối năm 1956 tại Hà Nội sau khi sinh Nguyễn Tất Trung*

Cao Bằng ngày 29 tháng 7 năm 1983.

Kính gửi Ông Nguyễn hữu Thọ Chủ tịch quốc hội nước Cộng Hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam.

Tôi là một thương binh đã 25 năm nay vô cùng đau khổ, không dám hé răng với ai. Không phải chỉ vì vết thương bom đạn, chiến tranh mà là một vết thương lòng vô cùng nhức nhối. Nay tôi sắp được từ giã cái xã hội vô cùng đen tối này đi sang thế giới khác, tôi phải chạy vạy rất khó khăn mới viết được bức thư này lên Chủ tịch, hy vọng ông còn lương tri, lương tâm đem ra ánh sáng một vụ bê bối vô cùng nghiêm trọng tàn ác, mà người vợ chưa cưới của tôi là một nạn nhân. Nay tôi hy vọng những tên hung thủ được lột mặt nạ trước công chúng, không để cho chúng ngồi trên đầu trên cổ nhân dân.

Nguyên từ năm 1954 tôi có người yêu tên Nguyễn thị Vàng, 22 tuổi quê làng Hà Mạ, Xã Hồng Việt, huyện Hoà An, tỉnh Cao Bằng. Cô Vàng có người chị họ là Nguyễn thị Xuân, tên gọi trong

gia đình là cô Sang tức Minh Xuân. Tôi nhập ngũ đi bộ đội cuối năm 1952. Cô Vàng và cô Xuân tình nguyện vào công tác hộ lý trong một đơn vị quân nhu. Được mấy tháng sau ông Trần Đăng Ninh, Tổng cục trưởng Tổng cục hậu cần mấy lần đến gặp cô Xuân. Đầu năm 1955 thì đem xe tới đón về Hà Nội, nói là để phục vụ Bác Hồ. Được mấy tháng sau thì cô Xuân cũng xin cho cô Vàng về Hà Nội, ở trên gác nhà 66 Hàng Bông Nhuộm với cô Xuân và cô Nguyệt con gái ông Hoàng văn Độ cậu ruột cô Xuân.

Đã luôn 2 năm tôi chỉ được tiếp thư chứ không được gặp cô Vàng, người yêu của tôi. Nhưng khoảng tháng 10 năm 1957 tôi bị thương nhẹ được đưa về điều trị tại bệnh viện Huyện Hoà An. Chúng tôi vô cùng sung sướng lại được gặp nhau. Trong một tuần lễ cô Vàng kể lại mọi nỗi đau xót cô đã gặp phải cho tôi nghe. Tôi xin ghi lại tỉ mỉ những lời cô Vàng tâm sự với tôi, mà không bao giờ tôi có thể lãng quên đi được. Vàng kể:

Đầu năm 1955 cô Xuân được về gặp Bác Hồ. Bác Hồ định lấy cô Xuân làm vợ chính thức. Mấy tháng sau chị Xuân xin cho em cùng về ở trên gác nhà 66 Hàng Bông Nhuộm, Hà Nội. Còn tầng dưới thì cho ông Nguyễn Quý Kiên, Chánh văn phòng Thủ tướng phủ ở. Vì các lãnh đạo không cho chị Xuân cùng ở với Bác trên nhà chủ tịch phủ, giao cho ông Trần Quốc Hoàn,

Bộ trưởng bộ Công an trực tiếp quản lý chị Xuân, cho nên chị Xuân mới được đem về ở 66 Hàng Bông Nhuộm, nhà của Công an.

Cuối năm 1956 chị Xuân sinh được một cậu con trai Cụ Hồ đặt tên là Nguyễn Tất Trung. Em có nhiệm vụ bế cháu. Ông Bộ trưởng Công an có nhiệm vụ quản lý chị Xuân nên thường đến luôn. Nhưng một buổi tối vào khoảng mùng 6 hay mùng 7 tháng 2 năm 1957, ông Hoàn tới, ngồi nói chuyện vu vơ một tí rồi nắm tay chị Xuân, kéo vào một cái buồng xép, từ cầu thang đi lên, vạt chị Xuân lên một cái giường nhỏ, định hãm hiếp. Chị Xuân bị nhét khăn vào miệng nhưng vẫn ú ớ la lên. Em hoảng sợ la tru tréo. Còn chị Nguyệt sợ quá, rúm người lại ngồi một góc tường. Nghe tiếng cửa sổ nhà dưới xô xâm vào tường, lão Hoàn bỏ chị Xuân ra, rút khẩu súng lục trong túi áo hoa lên nói to: “Chúng mày im mồm, không ông cho chết hết” rồi hăm hăm chạy xuống thang ra ô tô chuồn.

Chị Xuân thất thểu đi ra khóc nức nở, ôm choàng lấy em. Em hỏi nó nắm tay chị, sao chị không văng vào mặt nó để nó dắt đi? Chị Xuân vừa nức nở vừa nói: Đau khổ nhục nhã lắm. Chị phải nói hết để các em tha tội cho chị. Từ hôm chị mới về nhà này, có một bà già độ 60 tuổi ở một buồng dưới nhà, vợ một cán bộ Công an đã chết, lên thân mật nói chuyện với chị rằng: Sao cô ở đây một mình? Bạn đàn bà để tôi nói thật cho cô biết. Cái lão đem cô về đây là một tên côn đồ lưu manh, dâm ô tàn ác vô kể. Tôi xin kể một vài chuyện cho cô nghe. Ông Lương Khánh Thiện, một Ủy viên Trung ương, bị đế quốc Pháp giết có con gái tên là Bình. Chị Đường, vợ anh Thiện đem con gái gởi bác Hoàn nhờ bác tác thành cho. Lão Hoàn đã hiếp nó, nó chữa rồi chọn một

tên lưu manh vào làm Công an để gả cô Bình làm vợ. Lão lại đem một cô gái có nhan sắc nhận là cháu, cũng hiếp cô gái này cho tới chửa, rồi giết chết quăng xác xuống hồ Ha Le để khỏi mang tiếng. Cán bộ Công an nhiều người biết chuyện của nó, nhưng không ai dám hở răng, vì sợ lão vu cho tội gì bắt giam rồi thủ tiêu.

Nghe chuyện đó chị cũng khùng khiếp, nhưng lại nghĩ là nó đối với mọi người khác, còn đối với mình thì nó đâu dám. Nhưng chỉ được mấy hôm sau chị nghe tiếng giầy đi nhẹ nhẹ lên gác, chị chạy ra thì thấy nó đi lên nhếch mép cười một cách xoắn xít. Nó chào chị rồi đi thẳng vào nhà, nó ôm ghì lấy chị vào lòng rồi hôn chị.

Chị xô nó ra nói:

“Không được hỗn, tôi là vợ ông chủ tịch nước”.

Nó cười một cách nhạo báng:

“Tôi biết bà to lắm nhưng sinh mệnh bà nằm trong tay tôi”.

Rồi nó lại nói: “Sinh mệnh tất cả dân tộc Việt nam, kể cả bố mẹ anh chị nhà bà cũng nằm trong tay tôi. Tôi muốn bắt ở tù, thủ tiêu đứa nào tùy ý. Và tôi nói cho bà biết cụ già nhà bà cũng không ngoài tay với của tôi”.

Rồi nó rút khẩu súng lục dí vào ngực chị.

Chị ngồi sụp xuống ghế nói

“Anh cứ bắn đi”.

Nó cười khi khi :

“Tôi chưa đại gì bắn. Tôi tặng bà vật khác”.

Nó dắt súng vào túi quần rồi rút ra một sợi dây dù to bằng chiếc đũa, đã thắt sẵn một cái thòng lọng. Nó quàng cái tròng vào cổ chị rồi kéo chị đi lại cái giường kia, đẩy chị nằm xuống, rồi đầu sợi giây nó buộc vào chân giường. Chị khiếp sợ run như cây sậy.

Nó nói “Bây giờ bà muốn chết tôi cho bà chết”. Rồi nó lột hết quần áo chị, nó ngồi xuống nó ngắm nghía ngâm nga:

Rõ ràng trong ngọc trắng ngà,
Đào nguyên lạc lối đâu mà đến đây?
Phẩm tiên đã đến tay phàm,
Thì vin cành quýt cho cam sự đời.

Rồi nó nằm đè lên hiếp chị. Chị xấu hổ lấy tay che mặt.

Nó kéo tay chị nói: “Thanh niên nó phục vụ không khoái hơn ông già mà còn vờ làm gái “.

Xong nó cởi thòng lọng cho chị, rồi nó ngồi bên chị tán tỉnh hàng giờ:

"Anh thương em lắm. Người ta gặp hạnh phúc phải biết hưởng hạnh phúc. Nếu em thuận tình thì muốn gì cũng có.

Nó đeo vào tay chị một chiếc nhẫn vàng, chị đã ném vào nhà xí.

Nó lại dặn: “Việc này phải tuyệt đối bí mật, nếu hở ra thì mất mạng cả lũ và tôi nói cho cô biết ông cụ tin tôi hơn cô” .

Rồi từ đó chị biến thành một thứ trò chơi của nó. Thấy bóng dáng nó chị như một con mèo nhìn thấy con cọp, hồn vía lên mây, nó muốn làm gì thì tùy ý nó. Trong mấy tháng trời chị tính toán lo quanh, không biết tâm sự với ai mà không làm sao thoát khỏi nanh vuốt của nó. Nhớ lại lời nói của bà già, chị liền xin bác cho hai em về đây, mong tránh được mặt nó. Nhưng những hôm Công an gọi các em đi làm hộ khẩu, đi làm chứng minh thư lâu hàng buổi là nó tới hành hạ chị. Nó bảo chị phải nói cho hai em biết. Phải biết câm cái miệng nếu bép xép thì mất mạng cả lũ. Hôm nay nó lại đây trắng trợn như vậy vì nó tưởng chị đã dặn hai em rồi. Bây giờ việc đã xảy ra chị thấy rất nguy hiểm.

Em nói: “Hay là chị em ta trốn đi”.

Chị Xuân nói: “Sau ngày sinh cháu Trung, chị thừa với Bác, bây giờ đã có con trai, xin bác cho mẹ con ra công khai”.

Bác nói: “Cô xin như vậy là hợp tình, hợp lý. Nhưng phải được Bộ Chính Trị đồng ý, nhất là mấy ông Trường Chinh, Lê Đức Thọ, Hoàng Quốc Việt đồng ý mới được. Do đó cô đành phải chờ một thời gian nữa”.

Mấy tuần trước Bác lại hỏi chị: “Các cô ở đó có nhiều người lạ tới thăm phải không?”.

Chị thưa: “Ba chị em không có ai quen biết ở Hà Nội. Còn bà con ở Cao Bằng không biết chị em ở đâu”.

Bác nói: Không nhẽ ông Bộ Trưởng Công an nói dối.

Chị suy nghĩ mãi mới thấy rõ, nó muốn vu cáo chị em ta liên hệ với gián điệp hoặc đặc vụ gì đó để định kế thoát thân nếu việc của nó bị bại lộ. Bây giờ ta trốn cũng không làm sao thoát khỏi tay nó, mà nó còn vu cáo giết hại ba chị em chúng ta.

Chị Xuân lại nói: “chị bị giết cũng đáng đời, chị rất hối hận xin hai em về đây để chịu chung số phận với chị”.

Em thấy nguy hiểm vì tên Hoàn đã nổi tiếng ở Bộ Công an là một tên dâm bôn vô cùng tàn ác. Đến độ một tuần sau, vào 7 giờ tối ngày 11 tháng 2 năm 1957, ngày em còn nhớ như đinh đóng cột. Một chiếc xe com măng ca thường đón chị Xuân lên gặp bác Hồ, anh Ninh xôm, người bảo vệ Trần Quốc Hoàn chuyển lên bảo vệ Bác, vào gặp chị Xuân nói lên gặp Bác. Chị Xuân mặc quần áo, xoa nước hoa rồi ra đi Sáng hôm sau, 12 tháng 2, một nhân viên Công an Hà Nội đến báo tin chị Xuân gặp tai nạn ô tô chết rồi, hiện còn để ở nhà xác bệnh viện Phủ Doãn. Em hốt hoảng đưa cháu cho Chị Nguyệt, ra lên xe Công an vào bệnh viện. Em không được vào nhà xác, họ nói còn mổ tử thi. Lên một phòng chờ em thấy trong phòng đã khá đông người: Công an, Tòa án, Kiểm sát viên.

Sau một tiếng, hai bác sĩ, một cán bộ Công an, một kiểm sát viên lên phòng chờ, đem theo một tờ biên bản đọc to lên cho mọi người nghe. Tử thi thân thể không có thương tích gì, thấy rõ không bị tai nạn ô tô và cũng không phải bị đâm chém đánh đập gì. Mổ tử thi trong cơ thể lục phủ ngũ tạng cũng không có thương tích gì. Da dầy không có thức ăn, không có thuốc độc. Tử cung không có tinh trùng biểu thị không bị hiếp dâm. Duy chỉ có xương đỉnh đầu bị rạn nứt. Mổ sọ não không còn óc, mà chỉ còn nước nhờn chảy tuôn ra. Bác sĩ tuyên bố đây có thể bị chùm chấn lên đầu rồi dùng búa đánh vào giữa đầu. Đây là phương pháp giết người của bọn lưu manh chuyên nghiệp của nhiều nước đã xử dụng.

Em vô cùng đau khổ chạy về kể chuyện lại cho chị Nguyệt nghe để hai chị em cùng khóc. Ít lâu sau một cán bộ Công an đến bế cháu Trung đi, chúng em không được biết đem đi đâu. Rồi em thì được đi học một lớp y tá của khu tự trị Việt Bắc ở Thái Nguyên. Chị Nguyệt không biết họ cho đi đâu sống chết thế nào. Học mấy tháng thì em được chuyển về bệnh viện Cao Bằng, em khóc luôn, họ cho là em bị thần kinh nên cho về đây điều trị. May lại được gặp anh kể hết mọi chuyện cho anh nghe. Em nghĩ anh chỉ bị thương nhẹ, anh còn sống được lâu anh sẽ nói rõ cho toàn dân biết được vụ bê bối này. Còn em thì chắc chắn sẽ bị chúng giết vì em đã nói vụ này cho nhiều chị em bà con biết. Bọn hung thủ còn theo dõi em. Ở Cao Bằng có hôm em thấy thằng Ninh xôm tới gặp ông bác sĩ bệnh viện trưởng, được ít hôm họ tuyên bố em bị thần kinh được chuyển về điều trị tại Hoà An.

Tôi chỉ được gặp Vàng em tôi có một tháng, đến ngày mùng 2 tháng 11 năm 1957 cô Vàng đi về thăm ông cậu Hoàng văn Đệ. Hung thủ đi theo rồi giết chết em tôi quăng xác xuống sông Bằng Giang đến ngày mùng 5 tháng 11 mới nổi lên ở cầu Hoàng Bồ. Tôi được tin sững sốt chạy về cầu Hoàng Bồ thì thi hài đã được kiểm nghiệm và chôn cất rồi Nghe dư luận xôn xao bị đánh vỡ sọ, đồng hồ vẫn còn nguyên và người nhà đã nhận về chôn cất. Tôi đâm bỏ về Hà Nội liên

lạc được với một cậu bạn cùng học làm việc ở Toà án Hà Nội. Tôi kể vụ án em tôi bị giết thì bạn tôi sao cho tôi một bản Công Văn Viện Kiểm sát hỏi toà án về vụ em tôi và cô Xuân bị giết. Tôi xin sao bản văn đó trình ông để tiện việc điều tra Vụ này nhiều người bị giết. Cô Xuân, vợ cụ Hồ Chí Minh, cô Vàng, vợ chưa cưới của tôi, cô Nguyệt, còn nhiều người ở Trường y tá Thái Nguyên nghe chuyện Vàng kể đi nói chuyện lại cũng bị giết lây.

Mấy chục năm nay tôi tìm gan thất ruột, nghĩ cách trả thù cho em tôi nhưng sức yếu thể cơ đành ngâm hờn chờ chết. Theo Vàng dặn lại, tôi liên hệ với một số cán bộ về hưu Công an, kiểm sát họ cho tôi biết cậu Trung ngày đó đã được đưa về cụ Bằng nuôi. Độ 4, 5 tuổi thì gửi cho Chu Văn Tấn, đến năm 13 tuổi là năm 1969 ngày Bác Hồ mất thì giao cho ông Vũ Kỳ, nguyên Thư Ký của Bác, nay là Phó Giám đốc Bảo tàng Hồ chí Minh làm con nuôi. Vũ Kỳ có 2 con đẻ là Vũ Vinh và Vũ Quang, còn Vũ Trung là con nuôi; là con chị Xuân với Bác Hồ. Tôi một thương binh sắp đi qua thế giới khác, máu hoà nước mắt viết thư này nhờ một người bạn chí tình, thành tâm bảo vệ lẽ phải, đánh máy bức thư gửi tới trình ông. Mong ông lưu ý xét cho mấy việc:

1- Các ông sẵn lòng bảo vệ chân lý điều tra cho ra những đứa thủ mưu, thủ ác, chứ không truy xét những người có lương tâm phát hiện lũ tàn ác.

2- Ở xã Hồng Việt bà con bạn hữu chị Xuân vào trạc tuổi 45 trở lên còn khá nhiều đều biết rõ ràng cô Vàng, cô Xuân, cô Nguyệt và chắc gia đình của cô Xuân còn khá nhiều di vật của cô Xuân. Nhưng tất cả mọi người đều khiếp sợ, không dám hé răng. Mong ông cho điều tra thận trọng, bí mật, vì việc điều tra này bị lộ thì cả lô bà con này bị thủ tiêu.

3- Cậu Nguyễn Tấn Trung còn sống khoẻ mạnh nhưng việc điều tra lộ ra thì cậu cũng dễ dàng bị thủ tiêu. Tên hung thủ lái xe đón bà Xuân đi giết là Tạ Quang Chiến hiện nay là Tổng cục Phó Tổng cục Thể dục Thể thao Còn tên Ninh xồm thì chúng tôi không hiểu đã leo lên chức vụ nào rồi.

Từ thế giới khác kính chúc Ngài nhiều hạnh phúc.

Vợ chồng Nguyễn thị Vàng

BÀI VIẾT VỀ NÔNG THỊ XUÂN CỦA VŨ THƯ HIÊN

("Đêm giữa ban ngày" của Vũ thư Hiên, trang 263...)

“ Cha tôi sai tôi chở ông lên đường Cổ Ngư cũ về phía Chèm. Tới dốc lên đê, ông bảo tôi dừng xe ...

- Con nhớ lấy chỗ này, quãng gốc cây thứ tư và thứ năm từ trên đê đổ xuống - cha tôi chỉ tay về phía trước - Nơi này đã xảy ra một tấn thảm kịch mà rồi đây con phải tìm hiểu để mà viết.

Nó là tấn thảm kịch có tính chất tượng trưng cho một sự đổ vỡ lớn của một nền đạo đức và rộng ra, của một thời đại..Mắt cha tôi mờ đi. Giọng ông đứt quãng.

- Con không hiểu bố muốn nói gì...

- Lúc này con không hiểu cũng được, hiểu bây giờ vừa sớm, vừa nguy hiểm. Việc của bố là đánh động trí nhớ của con, bắt nó ghi lại một lời nói không rõ ràng để đừng quên, sau này... Thôi ta về.

Trên đường về nhà, cha tôi không nói thêm lời nào nữa. Tôi cũng không dám hỏi. Nếu cha tôi đã không nói, có nghĩa là hỏi cũng vô ích. Ông Nguyễn Tạo đã giải đáp cho tôi câu hỏi đó, nhiều năm về sau: Bố anh không muốn kể vì vào thời câu chuyện xảy ra, bố anh không còn làm việc với bác Hồ nữa, bố anh mình không nắm rõ, không trực tiếp biết sự việc, không biết chi tiết, kể không đầy đủ, không khách quan. Hoặc giả, bố anh sợ anh biết câu chuyện quá sớm thì hại cho anh... Nhưng bố anh muốn có lúc anh sẽ viết ra. Bố anh bảo tôi kể cho anh nghe cũng không ngoài ý đó.

- Bác biết ?

Ông gật đầu.

- Không phải mình tôi biết. Còn nhiều người biết. Những người trong ngành công an ở cấp vụ hỏi bây giờ đều biết cả...

- Vậy chuyện gì đã xảy ra ở dốc Chèm, thưa bác?

- Một vụ án mạng oan khuất.

- Ở nơi bố cháu chỉ cho cháu?

- Ở đó. Một người đàn bà bị xe cán chết, nhưng không phải thế, mà là xác của người đó.

- Một hiện trường giả?

Ông thở dài, ngậm ngùi:

Người đàn bà đó tên là Nông thị Xuân, quê ở huyện Hòa An, tỉnh Cao Bằng. Chị Xuân này rất xinh gái, da trắng nõn, miệng tươi như hoa, được Ban bảo vệ sức khỏe trong tỉnh tuyển vào trông

nom sức khỏe cho Bác Hồ...

- Thời gian nào, thưa bác?

- Sau khi hòa bình lập lại, khoảng năm 1955...

- Cùng được tuyển một lúc với chị Xuân, còn có hai người em gái chị ta, em họ, cũng là con cái gia đình gốc cách mạng cả. Họ được bố trí ở trong một ngôi nhà ở Phố Hàng Bông Thọ Nhuộm, sát đường Quang Trung. Thông thường Trần Quốc Hoàn tự thân đưa chị Xuân vào gặp Bác, sau đó lại đưa về...

- Mỗi lần như vậy chị ta ở lại bao lâu?

- Không chừng. Có khi chỉ một đêm, có khi đôi ba hôm... Người đàn bà này rất được lòng Bác. Họ có với nhau 2 đứa con. Đứa con gái, con của chị, được Bác đặt tên là Trinh. Đứa sau, con trai, được đặt tên là Trung, Nguyễn Tất Trung.

Về sau này thằng Trung được Bác ủy thác cho Vũ Kỳ chăm sóc, coi như con ruột... Có người nói chỉ có thằng Trung mới là con đích thực. Việc này tôi không rõ lắm. Tôi cũng sờ. Lại thêm một bí mật tôi được biết trong những bí mật được giữ rất kín.

- Như vậy, có thể coi như Nông thị Xuân là Hoàng hậu cuối cùng trong lịch sử Việt Nam? Ông cười chua chát: Có thể coi là như vậy. Và là bà hoàng hậu bất hạnh nhất trong lịch sử Việt Nam. Bất hạnh vì không một ngày được thừa nhận là hoàng hậu, vì đẻ ra những đứa con không được gọi cha ruột của nó bằng cha... tất cả diễn ra trong sự lén lút nhục nhã như thể đó là những đứa con tội lỗi - Ai đã giết Nông thị Xuân?

- Đừng vội, cháu nghe đã. Hãy ghi nhận sự việc này: Vào một buổi sáng mùa hè năm 1961 hay 1960 nhỉ, người ta thấy có xác một người đàn bà bị xe cán chết ở dốc Cổ Ngư lên Chém. Xác chết được đưa vào bệnh viện Việt Đức, được nhận dạng. Đó là Nông thị Xuân. Nhưng xác không được mổ theo thường lệ mà bị chôn cất vội vã, theo lệnh của Trần Quốc Hoàn.

- Tại sao lại Trần Quốc Hoàn?

- Bởi vì Nông thị Xuân là người thuộc một trong những cơ quan trung ương và sự việc xảy ra phải được báo cáo ngay cho Trần Quốc Hoàn biết.

- Rồi sau thì sao?

- Chưa hết. Sau đó một cô em gái của Nông thị Xuân tức tốc trở về Hòa An. Nhưng cô không về được tới nhà. Người ta tìm thấy xác cô nổi lên trên sông Bằng Giang... Một người em khác trước kia về Hà Nội cùng với Nông thị Xuân đang học trường y sĩ Thái Nguyên, một buổi chiều ra hàng

quán gần đấy mua dầu đốt hay cái gì đó cũng mất tích luôn...

Như vậy là cùng một thời gian, có thể là cùng một sự việc, có tới ba người thiệt mạng.

- Về những cái chết này không có ai điều tra hết?

- Không.

- Tại sao thưa bác?

- Tại vì thủ phạm là một nhân vật quá to để có thể đụng tới.

- Trần Quốc Hoàn?

- Phải - ông thử dài - Tất cả những người biết việc này đều có lỗi với hương hồn chị Xuân và hai cô em. Tất cả đã cúi đầu trước guồng máy, trước uy tín của Đảng có thể bị mất đi bởi vụ bê bối này. Mọi người đều làm khi nghĩ như vậy..

- Vì sao Trần Quốc Hoàn giết bà Xuân?

- Đó là một câu chuyện dài. Khi Bộ Nội Vụ, vì công tác bảo vệ, bố trí cho mấy chị em cô Xuân ở ngôi nhà của Bộ ở phố Hàng Bông thợ Nhuộm, thì chỉ vài người được biết họ là ai. Trong ngôi nhà này không phải chỉ có mấy chị em cô Xuân mà còn có mấy gia đình cấp vụ khác ở cùng. Thời gian trước khi cô Xuân bị giết ít lâu, Trần Quốc Hoàn thường tới đó. Việc Trần Quốc Hoàn tới thăm rồi cưỡng hiếp cô Xuân, cô em của cô Xuân biết, có nói lại cho người yêu của mình ở quê.

Anh này về sau, khi cô ta bị giết nốt, xác nổi lên ở sông Bằng Giang rồi, có làm đơn tố cáo gửi Trung ương.

- Và Trung ương im lặng?

- Không phải anh ta gửi ngay lập tức, ngay lập tức thì anh ta cũng bị giết ngay, mà mãi, mãi về sau này.

- Cụ Hồ không có kiến về mấy cái chết oan khuất đó?

- Có nhiều điều chúng ta không biết được. Tôi nghĩ thân phận Bác lúc ấy cũng tội nghiệp lắm. Biết nói với ai ? Với Lê Duẩn chẳng? Hay Lê Đức Thọ? Hay nói thẳng với Trần Quốc Hoàn?

..... “

Hình ảnh vợ chồng Nguyễn Tất Trung và Lưu Thị Duyên cùng con là Nguyễn Thanh Trung (bên phải) tại gia đình ông Vũ Kỳ vào năm 1998; người có râu trắng dài là ông Vũ Kỳ (giữa)

